

bují vůbec, tím méně předchozího povolení úřadu školního a 2. že osvobození od návštěvy veřejné školy nastává ze zákona pouhou skutečností soukromého vyučování. Dle toho nelze rodičům, kteří svoje dítě školou povinné miní vyučovati soukromě nebo doma ukládati povinnost, aby teprve žádali o osvobození svých dětí od návštěvy veřejné školy obecné, a jest tudíž důvod, o který úřad jedině svůj výrok opřel v rozporu se zákonem, čímž porušeno nezákonným způsobem právo st-lů na to, aby úřad o jejich žádosti podané ve smyslu § 14, odst. 3, druhá věta zák. č. 226/22 rozhodl sice volnou úvahou, avšak v mezích právním řádem daných.

Vzhledem k tomu bylo nař. rozhodnutí v tomto směru zrušiti podle § 7 zák. o ss, a bude nyní věcí žal. úřadu, aby o příslušné žádosti st-lů znovu u výkonu svého volného uvážení a v mezích zákona rozhodl.

Č. 4145.

Policeie: Kdy jde o sbírku veřejnou, jejíž pořádání vyžaduje úředního povolení?

(Nález ze dne 22. listopadu 1924 č. 20.538.)

Věc: Mořic W. v Ch. proti ministerstvu vnitra o zapovězení sbírky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Policejní komisařství v Chebu výnosem z 22. února 1923 zakázalo st-li, aby pořádal sbírku milodarů ve prospěch nouzí trpících v Poruří, ježto sbírky pro kulturní a humanitní účely, jichž čistého výnosu má býti použito mimo území Čsl. republiky, jsou nepřipustné a st-l mimo to neměl zvláštního povolení (§ 7 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z.). Zsp nevyhověla stížnosti do tohoto výměru st-lem podané, ježto dle § 25 A, § 32 B, min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. v souvislosti se zák z 19. května 1868 č. 44 ř. z. a dle výn. min. vnitra z 6. července 1888 č. 2980 jest zapotřebí k dobročinným sbírkám zvláštního povolení okr., po případě zem. pol. úřadu anebo min. vnitra, kteréhož jmenovaný dle jednacích spisů si neopatřil.

Také žal. úřad v pořadí instancí nevyhověl odvolání z důvodu rozhodnutí il. stolice, k němuž dodal:

Odvolatel nepopírá, že přijímal dobrovolné dary na prospěch nouzí trpících v Německu, jež na veřejnou výzvu místní rady ch-ské mu odevzdávali různí dárci, a při protokolárním výsledku dne 22. února 1923 prohlásil, že tak činil na intervenci tamního »Ortsratu«, který veřejnou výzvu k odevzdání darů vydal. Jeho činnost, konaná za součinnosti a v dohodě s místním výborem, má tudíž veškeré podstatné znaky sbírky veřejné, a poněvadž činnost tu vyvíjel bez úředního povolení, jehož k výkonu sbírky veřejné je třeba, bylo nutno odvolání jeho odmítnouti.«

O stížnosti uvážil nss toto: — —

Stížnost vznáší jedinou námitkou, jejíž podstata jest v tom, že pouhé přijímání darů, jež mu jednotlivci na veřejné vyzvání od jiného činitele vyšlé odevzdávali, není konáním sbírky ve smyslu předpisů o pořádání veřejných sbírek vydaných. Se zřetelem k tomuto obsahu

stížnosti, která nepopírá ani, že šlo o sbírku, k jejímuž pořádání bylo potřebí úředního povolení, ani že st-l fungoval jako přijímatel darů pro ni, bylo se nss-u zabývatí jen otázkou, zda úřad tuto činnost st-lovu důvodně subsumoval pod pojem konání veřejné sbírky.

Stížnost v tom směru dovozuje, že s b í r k o u jest rozuměti jen takovou činnost, kterou někdo se obrací na osoby jiné, aby od nich dostal peníze na určitý účel. St-li jest dáti za pravdu potud, že pouhé přijímání darů pro nějaký účel samo o sobě ještě konáním veřejné sbírky není. V daném případě jest však ze spisů patrnó, že ve výzvě v časopisech uveřejněné, kterou právě konání sbírky bylo zahájeno, mimo jiná místa byl také st-lův závod určen jako místo, kam příspěvky mají býti podle přání pořadatelů sbírky odváděny a že st-l, jak při výslechu dne 22. února 1923 udal, dary přijímal na intervenci zmíněného místního výboru a určenému účelu také odevzdával. Ze stížnosti samé jest také zjevno, že st-l byl si vědom, že právě ona výzva byla podnětem, aby dary byly jemu odváděny. Se zřetelem k tomu nelze však pochybovati, že uvedená činnost st-lova, jejíž další provádění mu bylo zakázáno, byla součástí jednotné sbírkové akce. Měla-li však tato akce povahu konání veřejné sbírky, — což stížnost nikterak nepopírá — a byl-li úřad oprávněn tuto akci bez potřebného úředního povolení podniknoutou z tohoto důvodu zakázati, jest nutným toho důsledkem, že mohl zakázati také dílčí činnost v rámci této akci konanou a k realizování nepovolené sbírky směřující.

Názor stížností zastávaný by ve skutečnosti znamenal, že by úřad, jakmile veřejná výzva ke sbírce se stala, — a taková výzva nemůže nikdy zcela býti odčiněna —, neměl již možnosti proti uskutečnění sbírky účinně zakročiti.

Poněvadž tedy soud námitku svrchu vytčenou za důvodnou uznati nemohl a jiných námitek st-l nečinil, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 4146.

C e s t y. — V y v l a s t n ě n í: * Nutnost žádaného vyvlastnění ve smyslu § 365 o. z. o. pro účely stavby silnice, jejíž trasa byla již příslušným silničním úřadem na jisto postavena, musí k námitce strany zsp jako úřad vyvlastňující zkoumati.

(Nález ze dne 24. listopadu 1924 č. 7334).

V ě c: Marie Š. v S. proti ministerstvu veřejných prací o vyvlastnění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zastupitelstvo okresu n-ckého schválilo dne 24. února 1914 usnesení místního výboru ch-ckého z 15. března 1912 a obecního výboru ve St. z 13. dubna 1913, aby cesta veřejná č. kat. 381 v Ch. byla náležitě rozšířena, a projevilo s projektem obcí předloženým svůj souhlas.

K žádosti obce St. vyvlastnila zsp v Praze nálezem z 20. března 1923 na základě ustanovení § 365 o. z. o. a § 19 zák. z 12. srpna 1864 č. 46 z. z. za účelem rozšíření a úpravy uvedené obecní cesty část po-